

Arrest

nr. 270 864 van 1 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2020 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.05.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, met uitzonder van de periode van 23.07.2014 tot 10.09.2014 in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake hun aanvraag 9ter.

De duur van de asielpcedure - namelijk vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Albanië maar dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije. Echter, gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk zou zijn naar Bulgarije te begeven. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Sofia.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de behandeling van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter verschillende jaren in beslag genomen zou hebben en dat er nog steeds geen definitieve beslissing genomen zou zijn. Betrokkenen verduidelijken echter niet om welke aanvraag 9ter het gaat. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun eerste aanvraag 9ter, ingediend op 27.02.2012 negatief werd afgesloten op 21.01.2016 en dit nadat een eerdere beslissing inzake deze aanvraag vernietigd werd door de RW. Betrokkenen dienden geen beroep in tegen deze beslissing, enkel hun zoon dhr. H.E. deed dat wel maar zijn beroep werd verworpen door de RW op 19.12.2017. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 02.07.2013 werd negatief afgesloten op 04.09.2013. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 20.11.2013 werd negatief afgesloten op 30.01.2014. Hun laatste aanvraag 9ter, ingediend op 23.07.2014, werd negatief afgesloten op 10.09.2014. Betrokkenen dienden geen beroep in bij de RW tegen deze beslissingen. We stellen dus vast dat alle aanvragen 9ter van betrokkenen negatief afgesloten werden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Evenmin maakt dit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. De bewering dat er nog een lopende procedure 9ter wordt dan ook niet ondersteunt door de informatie uit het administratief dossier en kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van mijnheer waarvoor nog steeds een periodieke follow-up nodig zou zijn. Ter staving hiervan leggen betrokkenen twee medische attesten voor opgesteld door dr. Schouten op 03.02.2020 en op 20.09.2019. Echter, we merken op dat het attest dd. 03.02.2020 geen melding maakt van de naam van patiënt, de persoonsgegevens zijn namelijk niet

ingevuld, dit attest kan dan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden. Het voorgelegde attest dateert reeds van bijna twee jaar geleden en heeft aldus slechts een beperkte actualiteitswaarde. Het is aldus niet duidelijk in welke mate het medische element nog actueel is aangezien betrokkenen hebben nagelaten dit element te actualiseren. Verder stellen we vast dat betrokkenen op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds vier aanvragen 9ter indienden die allen negatief werden afgesloten. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RW, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien verhindert dit element een verwijdering niet aangezien er immers nergens sprake van is dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Albanië geen kinderen of dichte familie zouden hebben. Echter, betrokkenen tonen dit aan. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 44 jaar voor mevrouw en ruim 49 jaar voor mijnheer in Albanië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij wel degelijk nog familiebanden hebben in Albanië. Zij blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielpcedure dat mijnheer vijf broers en twee zussen heeft die in Albanië wonen en mevrouw heeft twee zussen aldaar. Wat hun drie zoons betreft, slechts één zoon beschikt over legaal verblijf, één zoon heeft geen verblijfsmachtiging maar is momenteel opgesloten in een Belgische gevangenis voor ernstige feiten van openbare orde en van hun derde zoon bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van verblijf in België sinds 2013. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun zoon legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op hun gezinsleven in België met hun zoon H.S. en hun afhankelijkheid van hem. Hun zoon zou hen ten laste nemen en zo bijvoorbeeld de huur van het appartement betalen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het arbeidscontract van hun zoon en van zijn partner voor evenals enkele loonfiches. Ze wijzen erop dat zij niet over onroerend goed of enig inkomen/uitkering beschikken in het land van herkomst, ter staving hiervan leggen ze een document voor dd. 12.11.2019 dat echter opgesteld is in het Albanees niet noch vertaald noch gelegaliseerd werd. Dit document kan door onze diensten dan ook niet weerhouden worden. Ze zouden in de toekomst ook kunnen instaan voor de zorg voor de kleinkinderen met alle voordelen van dien voor de Belgische samenleving. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003 Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van

het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat hun zoon, Dhr. H.S. inderdaad over verblijfsrecht in België beschikt. Echter, betrokkenen wonen niet samen met hun zoon waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de bewering dat hun zoon hen ten laste zou nemen en bijvoorbeeld de huur van het appartement zou betalen. Echter, betrokkenen tonen dit op geen enkele wijze aan. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten van hun zoon en zijn partner en bijhorende loonfiches tonen enkel aan dat zij hier beiden een inkomen verdienen uit arbeid, het zegt niets over de besteding van dit inkomen. Het mogelijks instaan voor toekomstige kleinkinderen kan evenmin aanvaard worden aangezien betrokkenen hier op de feiten vooruit lopen aangezien er momenteel geen kleinkinderen zijn. Betrokkenen tonen aldus niet in concreto aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het komt betrokkenen toe om hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en minstens een begin van bewijs. Verder stellen we vast dat één zoon van betrokkene illegaal in België verblijft (opgesloten in de gevangenis) en dat één zoon niet meer in België verblijft (geen bewijzen van aanwezigheid sinds 2013). Bovendien blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Albanië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen ter staving van hun sociale banden. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden opgebouwd hebben. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al negen jaar in België zouden verblijven, dat zij in deze periode verworteld geraakt zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij bereid zouden zijn nooit enige uitkering aan te vragen of ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel, dat mevrouw een grote werkbereidheid zou hebben, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zich dus verdienstelijk zou kunnen maken ten aanzien van de Belgische samenleving, dat zij goed geïntegreerd zouden hebben en dat zij zouden beschikken over een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen van hun aangehaalde integratie."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“3.

De aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard om reden dat verwerende partij van oordeel is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

In de motivering gaat de bestreden bestreden beslissing voorbij aan de concrete omstandigheden van verzoekers, zoals nochtans uitdrukkelijk toegelicht in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Immers dienen verzoekers — wanneer zij de aanvraag op de bevoegde diplomatieke post zouden indienen- eerst terug te keren naar het land van herkomst, gedurende een periode van minstens 90 dagen (noodzakelijk om opnieuw de Schengenzone binnen te reizen) om vervolgens naar Sofia te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen om vervolgens terug naar Albanië te reizen om aldaar de beslissing af te wachten.

De diplomatieke post bevindt zich immers niet in het land van herkomst, doch wel in Sofia, en verzoekers hebben geen huisvesting in hun land van herkomst, noch beschikken zij over eigen bestaansmiddelen.

Gelet op de afwezigheid van huisvesting en inkomen is het onmogelijk om 90 dagen in Albanië te verblijven en zouden zij aangewezen zijn op een leven op straat hetgeen onverenigbaar is met art. 3 EVRM.

Vervolgens is het de facto onmogelijk om naar Sofia te reizen om de aanvraag in te dienen aangezien zij hiervoor niet over voldoende middelen beschikken, met om de vliegtickets te bekostigen, en evenmin om te voldoen aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen (minstens 95 EUR/ dag).

Ten slotte zouden zij in het land van herkomst de beslissing dienen af te wachten (met een huidige gemiddelde behandelingsduur van 2 jaar) hetgeen impliceert dat zij een uitgestrekte periode zonder inkomen/ uitkering/ huisvesting aldaar zouden dienen te verblijven, hetgeen evenmin in overeenstemming te brengen is met art. 3 EVRM.

Voor verzoekers is het aldus de facto onmogelijk om de aanvraag in te dienen in Sofia.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met voormelde situatie en haar motivering is niet zorgvuldig en derhalve niet draagkrachtig waar zij enkel stelt dat deze verplichting geldt voor alle Albanese onderdanen, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. art. 3 EVRM dient te worden aangenomen.”

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een

aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorbij gaat aan de concrete omstandigheden, zoals nochtans uitdrukkelijk toegelicht in hun aanvraag. Zij stellen dat zij immers, indien zij de aanvraag zouden indienen op de bevoegde diplomatieke post, eerst dienen terug te keren naar het herkomstland gedurende een periode van minstens 90 dagen – noodzakelijk om opnieuw de Schengenzone in te reizen – om vervolgens naar Sofia te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen om vervolgens terug naar Albanië te reizen om aldaar de beslissing af te wachten, dat de diplomatieke post zich immers niet in het herkomstland bevindt, doch wel in Sofia, en zij geen huisvesting hebben in hun land van herkomst, noch over eigen bestaansmiddelen beschikken. Gelet op de afwezigheid van huisvesting en inkomen is het volgens de verzoekende partijen onmogelijk om 90 dagen in Albanië te verblijven. Zij menen dat zij zouden aangewezen zijn op een leven op straat hetgeen onverenigbaar is met artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat het aldus *de facto* onmogelijk is om naar Sofia te reizen om de aanvraag in te dienen aangezien zij hiervoor niet over voldoende middelen beschikken, niet om de vliegticket te bekostigen, en evenmin om te voldoen aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen, minstens 95 EUR/dag. Tot slot betogen zij dat zij in het herkomstland de beslissing dienen af te wachten, met de huidige behandelingsduur van twee jaar, wat impliceert dat zij een uitgestrekte periode zonder inkomen, uitkering en huisvesting aldaar zouden dienen te verblijven, hetgeen evenmin in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM, dat het voor hen aldus *de facto* onmogelijk is om de aanvraag in Sofia in te dienen, dat de verwerende partij met voormelde situatie onvoldoende rekening houdt en dat haar motivering niet zorgvuldig is en derhalve niet draagkrachtig waar enkel gesteld wordt dat de verplichting geldt voor alle Albanese onderdanen zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partijen.

3.8. In de aanvraag hebben de verzoekende partijen, bij het verduidelijken van de buitengewone omstandigheden waarom zij menen dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, gewezen op hun langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, het gezinsleven met en de afhankelijkheid van hun zoon en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië zodat de aanvraag aldaar niet kan worden ingediend en gesteld dat het voor hen in de gegeven omstandigheden geen realistische mogelijkheid is om de aanvraag in Sofia, welke ambassade ook bevoegd is voor Albanese onderdanen, in te dienen.

3.9. Gelet op de aangevoerde omstandigheden in de aanvraag en de motieven van de bestreden beslissing, kunnen verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorbijgaat aan de concrete omstandigheden, zoals nochtans uitdrukkelijk toegelicht in hun aanvraag.

Betreffende de in de aanvraag aangevoerde omstandigheid betreffende de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië zodat de aanvraag aldaar niet kan worden ingediend en waarbij gesteld wordt dat het voor hen in de gegeven omstandigheden geen realistische

mogelijkheid is om de aanvraag in Sofia, welke ambassade ook bevoegd is voor Albanese onderdanen, in te dienen, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Albanië maar dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije. Echter, gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk zou zijn naar Bulgarije te begeven. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Sofia.”

De verzoekende partijen tonen niet aan, en er blijkt niet, dat de verwerende partij met bepaalde door hen aangevoerde concrete omstandigheden hieromtrent geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij immers, indien zij de aanvraag zouden indienen op de bevoegde diplomatieke post, eerst dienen terug te keren naar het herkomstland gedurende een periode van minstens 90 dagen – noodzakelijk om opnieuw de Schengenzone in te reizen – om vervolgens naar Sofia te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen om vervolgens terug naar Albanië te reizen om aldaar te beslissing af te wachten, dat de diplomatieke post zich immers niet in het herkomstland bevindt, doch wel in Sofia, en zij geen huisvesting hebben in hun land van herkomst, noch over eigen bestaansmiddelen beschikken, stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat zij enige tijd in Albanië zullen moeten verblijven alsook gemotiveerd heeft betreffende het aangevoerde gebrek aan huisvesting en bestaansmiddelen. Zo wordt gemotiveerd *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Albanië geen kinderen of dichte familie zouden hebben. Echter, betrokkenen tonen dit aan. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 44 jaar voor mevrouw en ruim 49 jaar voor mijnheer in Albanië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij wel degelijk nog familiebanden hebben in Albanië. Zij blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat mijnheer vijf broers en twee zussen heeft die in Albanië wonen en mevrouw heeft twee zussen aldaar.”* en *“Ze wijzen erop dat zij niet over onroerend goed of enig inkomen/uitkering beschikken in het land van herkomst, ter staving hiervan leggen ze een document voor dd. 12.11.2019 dat echter opgesteld is in het Albanees niet noch vertaald noch gelegaliseerd werd. Dit document kan door onze diensten dan ook niet weerhouden worden.”* en *“In casu blijft het bij de bewering dat hun zoon hen ten laste zou nemen en bijvoorbeeld de huur van het appartement zou betalen. Echter, betrokkenen tonen dit op geen enkele wijze aan. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten van hun zoon en zijn partner en bijhorende loonfiches tonen enkel aan dat zij hier beiden een inkomen verdienen uit arbeid, het zegt niets over de besteding van dit inkomen. (...) Betrokkenen tonen aldus niet in concreto aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.”* En *“Bovendien blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Albanië.”* (eigen onderlijnen)

Betreffende het aangevoerde gebrek aan huisvesting en bestaansmiddelen wordt er aldus vooreerst op gewezen dat dit gestaafd wordt door een document dat echter in het Albanees is opgesteld en niet vertaald, noch gelegaliseerd zodat het niet kan weerhouden worden. Voorts wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partijen tijdens hun asielprocedure verklaarden nog een ruim familiaal netwerk te hebben in Albanië en dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. Alsook wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen niet aantonen ten laste te zijn van hun zoon. Door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen en te stellen dat gelet op de afwezigheid van huisvesting en inkomen het onmogelijk is om 90 dagen in Albanië te verblijven, tonen zij geenszins aan dat voormelde motieven, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op voormelde motieven maken de verzoekende partijen dan ook geenszins aannemelijk dat zij zouden aangewezen zijn op een leven op straat. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar zij verder betogen dat het aldus *de facto* onmogelijk is om naar Sofia te reizen om de aanvraag in te dienen aangezien zij hiervoor niet over voldoende middelen beschikken, niet om de vliegreis te bekostigen, en evenmin om te voldoen aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen, minstens 95 EUR/dag, stelt de Raad vast dat zij het niet naar Sofia kunnen reizen omwille van het niet beschikken over voldoende middelen niet uitdrukkelijk hebben aangehaald in hun aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Bovendien zoals blijkt uit wat voorafgaat, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van het gebrek aan inkomen/bestaansmiddelen en hierover gemotiveerd dat dit gestaafd wordt door een document dat echter in het Albanees is opgesteld en niet vertaald, noch gelegaliseerd zodat het niet kan weerhouden worden en dat de verzoekende partijen niet aantonen ten laste te zijn van hun zoon. Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift beperken zij zich overigens tot de loutere bewering dat zij niet beschikken over voldoende middelen om naar Sofia te reizen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen niet verduidelijken waarvoor een voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen wordt opgelegd. Indien zij zou wensen aan te geven dat het reizen naar Sofia onderhevig is aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen van minstens 95 EUR/dag, beperken zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staven.

Gezien de verzoekende partijen de motieven met betrekking tot de aangevoerde omstandigheid van het niet hebben van huisvesting en bestaansmiddelen – meer bepaald enerzijds dat dit niet aangetoond wordt en anderzijds dat zij familie hebben in Albanië en het erg onwaarschijnlijk is dat zij aldaar niet tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing – niet weerleggen, noch ontkrachten, kunnen zij niet gevolgd worden waar zij stellen dat de beslissing afwachten in het herkomstland gedurende twee jaar gelet op de huidige behandelingsduur – waarbij de Raad overigens vaststelt dat de verzoekende partijen zich beperken tot de loutere bewering dat de behandelingsduur twee jaar zou bedragen – impliceert dat zij een uitgestrekte periode zonder inkomen, uitkering en huisvesting aldaar zouden dienen te verblijven. Met hun betoog tonen zij dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Door louter te stellen dat het voor hen aldus *de facto* onmogelijk is om de aanvraag in Sofia in te dienen, tonen zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch dat deze strijdig zijn met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op voormelde motieven en vaststellingen kunnen de verzoekende partijen aldus niet gevolgd worden dat de verwerende partij met voormelde situatie onvoldoende rekening houdt en dat haar motivering niet zorgvuldig is en derhalve niet draagkrachtig waar enkel gesteld wordt dat de verplichting geldt voor alle Albanese onderdanen zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partijen. Hierbij benadrukt de Raad nog dat niet enkel werd gewezen op het feit dat de verplichting geldt voor alle Albanese onderdanen, doch ook op het feit dat zij niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk zou zijn om zich naar Bulgarije te begeven en op het feit – betreffende de beletsels om tijdelijk in Albanië te verblijven – dat de bewijzen dat zij niet beschikken over huisvesting en bestaansmiddelen niet kunnen weerhouden worden en dat zij familie hebben in Albanië en het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Albanië waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van de beslissing.

3.10. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel. Ook een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER